

[Boligministeren.]

arbejde, og jeg går ud fra, at det vil medføre et regeringsinitiativ, der vil resultere i foranstaltninger på disse områder. Det må formentlig være under indtryk af den viden, forslagsstillerne har herom, at man nu har haft travlt med at komme først.

Nu ved jeg meget vel, at det heroverfor kan siges, at man burde være kommet med forslaget for længe siden, men lad os se lidt på denne side af sagen. Den lov, vi har, er i sin nuværende skikkelse af 13. april 1954 og ændret ved lov af 21. marts 1959. Hvad gik denne seneste ændring ud på? Ja, alene på at fjerne den revisionsbestemmelse, der stod i loven. Det ville vel i denne forbindelse have været naturligt, om man kunne have fundet nogle synspunkter frem, der kunne være vejledende for boligministeriet, for byudviklingsudvalgene og for ministeriets embedsmænd, der står for denne lovs administration, disse embedsmænd, der hver for sig vedrørende det administrationsområde, de har med at gøre, meget nøje følger folketingets forhandlinger med det formål at drage lære og erfaring af den kritik, der under enhver folketingsforhandling måtte fremkomme.

Derfor har jeg også prøvet at se, i hvilken udstrækning den kritik, som nu navnlig det ærede medlem hr. Axel Kristensen gentagne gange har givet udtryk for, kom til orde i 1959 netop i forbindelse med den lovgivning, vi her har til behandling. Det kan være ganske interessant at se, ikke mindst efter den hårde kritik, der er blevet fremsat; her har det ærede medlem understreget, at den nugældende lov ikke administreres godt, og at den, som det blev udtrykt under en forhandling i det stående folketingsudvalg, blev administreret mod sin hensigt på visse punkter. Det forekommer mig at være en påstand, der savner sit sidestykke. Man kan undre sig over den meget kraftige kritik af byudviklingsudvalgene, som er blevet fremsat på et, som det ofte er sagt, skrupforkert grundlag. Jeg vil gerne citere, hvad der står om lovens administration i Folketingstidende den 5. februar 1959 spalte 2515:

„Loven har nu virket i ca. 10 år, og den har virket godt. Den er blevet administreret med megen kløgt og nænsomhed, og det tjener såvel byplannævnet

som de respektive kommuner til megen ære, at man har forstået at løse de foreliggende opgaver ad forhandlingens vej.

Mig bekendt er det rigtigt, som det ærede medlem hr. Ove Hansen har påpeget, at folketingets stående udvalg ikke i et eneste tilfælde har været tvunget til at forelægge en sag for det høje ting og ad lovgivningens vej finde frem til en løsning. Dette er i sig selv uhyre tiltalende og værdifuldt, da vi herinde i så vid udstrækning som overhovedet muligt skal afholde os fra indblanding i den kommunale forvaltning og administration. Vi har i det stående udvalg ganske enkelt fået forelagt de afgjorte sager og taget dem til efterretning.“

Jeg skylder naturligvis at føje til, at det var det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, som dengang var sit partis ordfører, der udtalte sig således, og han har været medlem af det stående folketingsudvalg siden dets oprettelse. I denne egenskab har han fulgt administrationen af denne lov så godt som nogen med en usædvanlig interesseret og saglig indstilling, der på ganske afgørende måde gang på gang har været understreget af det ærede medlems udpræget overbevisende respekt for kommunernes administration af den del af loven, der henhører under den folkevalgte islet. Lad mig føje til, at venstres ordfører dengang erklærede, at loven havde virket godt, og at man end ikke ønskede en udvalgsbehandling.

Nu er der i dag tale om en første behandling, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind på enkelthederne i lovforslaget, men man kan undre sig over den tendens, der er i det. Som det ofte er blevet fremhævet ikke mindst som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, har man i denne lov et folkevalgt element, og der er lagt afgørende vægt på denne side af loven, især når det drejer sig om byplaner og byudviklingsplaner. Ikke mindst det ærede medlem hr. Axel Kristensen har ofte givet udtryk for bekymring, når der har været tale om lovbestemmelser i almindelighed, der indeholdt en eller anden form for bemyndigelse til en minister, men navnlig når det drejede sig om boligministeren, og ganske særlig hvis det var en minister fra mit parti.